

Viraal

Viraal

Gerrit De Moor

Mauretania Uitgeverij – Wetteren

Viraal – Gerrit De Moor

© 2026, Uitgeverij Mauretania

© 2026, Gerrit De Moor

Coverontwerp: © Gerrit De Moor

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever en de auteur.

Eerste druk: 2026

ISBN: 9789403840796

*Mauretania Uitgeverij
Begijnestraat 45
9230 Wetteren
e-mail: mauretania@outlook.be*

Uitgegeven i.s.m. www.bookmundo.com/nl

Oktober 2067

De zon was al een paar uur voorbij haar hoogste punt. Ceska zette de bezem achter de houten deur en veegde met een handborstel het samengeveegde hoopje stof en vuil op het vuilblik. Haar peper-en-zoutkleurige vlecht wiebelde voor haar ogen toen ze zich vooroverboog. Met een flukse handbeweging katapulteerde ze de haarstreng weer op haar rug. Ze richtte zich langzaam op om haar weerbarstige rug niet te forceren, opende de achterdeur en liet de wind het huisstof meevoeren. Met de handborstel voerde ze de laatste restjes stof van het vuilblik aan de herfstbries. De dagen waren al behoorlijk korter en de temperatuur hield het midden tussen zacht en rillerig. Net toen ze weer naar binnen wilde gaan, hoorde ze hoefgetrappel. Ze draaide zich om en zag haar zoon Mandry het erf op komen draven. Het paard was nog in beweging terwijl Mandry al een been over de rug van het paard zwaaide. De laatste meters legde hij af met één voet in de stijgbeugel. Hij stond met beide voeten op de grond nog voor het paard helemaal tot stilstand was gekomen.

“Ah, Mandry! Goed dat je er bent. Wil je dan eens twee bloemkolen halen van het achterveld?”

“Zal niet gaan, ma. Pa heeft wolven gespot bij de koeien. Ik kom de buks halen. Ik moet onmiddellijk terug”, haastte hij zich naar binnen.

Even later spurtte Mandry alweer naar buiten. Hij stak het geweer in de zadeltas en een oogwenk later zat hij al terug in het zadel.

“Tot straks, maatje!”

Haar moederogen bleven ruiter en paard volgen tot ze uit het zicht waren. Oh, wat was ze trots op haar enige zoon. Hij was net dertien geworden, maar leek minstens enkele jaren ouder. De laatste maanden was hij lichamelijk enorm veranderd, vond ze, maar ook in zijn praten en denken leek hij al jongvolwassen. Hij deed haar vaak aan haar eigen vader denken, vooral zijn manier van praten en stappen. Ook zijn

diepbruine ogen en sluke haren had hij van haar vader afkomstig. Zijn brede torso en gespierde ledematen waren dan anderzijds wel familiale kenmerken langs vaderszijde, bedacht ze met liefde voor hun kleine gezin.

Een vlucht gakkende ganzen die in V-vorm over het erf vlogen, onderbrak Ceska's mijmeringen. Haar gedachten waren onmiddellijk weer bij de bloemkolen en het te bereiden avondmaal. Routineus zette ze het vuilblik tegen de buitengevel en legde de handborstel ernaast. Ze veegde haar handen af aan haar groen-en-blauw gestreepte voorschoot en griste de groentesikkel die op de vensterbank lag mee. Even later wandelde ze met een stevige pas naar het veld dat zich achter de boerderij bevond. Op de achterste rand van het bietenveld had haar man ook een tweetal rijen bloemkolen geplant. Ze zocht twee grote exemplaren uit. De haarvlecht werd eens te meer op de rug gegooid. Ze legde beide bloemkolen voorzichtig in de uit wilgentwijgen gevlochten mand. Net toen ze op haar stappen wilde terugkeren, zag ze in de verte wat gewemel. De zon was bijna tot de hoogste boomtoppen gezakt en zette het glooiende landschap in een geelnevelig licht. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en speurde naar de rand van het bos. Ze ontwaarde een groepje mensen die iets leken op te rapen. Maar ... Waren die naakt? Ze stapte in de richting van het bos. Ze was nu dicht genoeg genaderd om te zien dat het inderdaad naakte mensen bleken, mannen en vrouwen. Ze trokken gewassen uit de grond.

“Hey! Laat dat, dieven!”

Met de groentesikkel sneed de boerin boze cirkels uit de lucht boven haar hoofd terwijl ze haar andere hand in haar zij hield.

In een oogwenk waren de naakte mensen verdwenen. Het leek wel of het bos hen met een grote hap had opgeslokt. Ceska

bleef verward staan kijken. Had ze zich dit nu ingebeeld? Ja, misschien waren er wel dieven aan het werk, maar naakt? Die gedachten hielden haar bezig terwijl ze huiswaarts keerde en ook toen ze het avondmaal bereidde, bleef het beeld van de naakte mensen aan de rand van het bos door haar hoofd spoken.

Wat later kwam Mandry de boerderij binnen. Van een afstand gooide hij zijn hoed over de kapstok en hing de buks op de voorziene plaats aan de muur.

“Je had het moeten zien, ma! Met één goed gemikt schot liet pa een wolf ondersteboven buitelen. De andere beesten spurtten weg, zo hard ze konden. Die zullen we niet vlug terugzien. Haha!”

Ceska glimlachte. Zou ze haar zoon vertellen wat ze gezien had? Wat ze dacht gezien te hebben?

“Pa komt zo. Hij was nog even in het café in het dorp, opscheppen over zijn jachttrofee. Ik ga ondertussen het paard verzorgen en op stal zetten.”

Terwijl de bloemkolen en de aardappelen stonden te garen, dekte Ceska de tafel voor hun drieën. Ze haalde de gepekeldde ham van een haak aan het plafond en sneed alvast een paar plakken af. Tegen de tijd dat de maaltijd klaar was, zwaaide de deur open en kwamen Mandry en zijn vader luid lachend binnen. Ceska bekeek hen met gefronste wenkbrauwen en vragende ogen.

“Hahaha! Pustnitz is nu helemaal gek geworden. Ken je Pustnitz nog?” vroeg Bendri.

Ceska knikte bevestigend naar haar man. Pustnitz was een eenzaat die al jarenlang ergens in een hut in het bos woonde. Hij begaf zich sporadisch eens in het dorp om wat eten te bedelen. Iedereen probeerde hem zoveel mogelijk te mijden, want hij rook allerm minst fris, zijn wilde haren gingen ongemerkt over in een warrige baard en zijn ogen puilden

steevast bijna uit hun kassen, alsof er altijd een soort paniek in zijn lijf wriemelde. Hij praatte nauwelijks in volzinnen en braakte meestal wat onzinnige en onsamenhangende woorden.

“Hij was nog eens in het dorp. Het was lang geleden.”

Weer knikte Ceska bevestigend, wachtend op het vervolg van het verhaal. Na nog een lachbui vertelde Bendri dat Pustnitz rondbazuinde dat hij naakte mensen had gezien in het bos. Romma, de cafébaas, had verteld dat Pustnitz naar het dorp was gekomen en iedereen had aangeklampt. Deze keer was het niet om eten te bedelen, maar leek hij aan iedereen te willen vertellen dat er naakte mensen door het bos dwaalden.

“Romma zei dat Pustnitz vertelde dat hij ze al eens gezien had in het voorjaar, maar hij kon toen zijn eigen ogen niet geloven, beweerde hij. Toen was hij blijkbaar nog redelijk bij zinnen, maar hij zegt dat hij ze nu wéér heeft gezien. Hij gelooft nu echt zijn eigen verzinsels en iedereen moet het weten. Echt waar, hij was al een beetje eigenaardig, maar nu is hij echt gek! En ik ben niet de enige die er zo over denkt.”

Weer lachten Bendri en Mandry luidop. Ceska lachte ook. Groen.

Bendri ging naar de kast en serveerde zichzelf een stevige pint bier. Mandry goot zichzelf een glas melk uit.

“Is het eten klaar?” vroeg Bendri aan zijn vrouw.

Die vraag brak haar getroebleerde gedachten. Ze knikte en zette de kookpotten op tafel en de drie gezinsleden namen plaats aan tafel. Tijdens het eten bracht Bendri een klaagzang over het te droge voorjaar en de natte zomer en hoe dat alweer voor een verminderde oogst had gezorgd. Mandry hoorde het routineuze gezeur van zijn vader gelaten aan. Ceska daarentegen, hoorde nauwelijks wat haar man allemaal zei. Ze zweeg, in gedachten verzonken.

City E01
2069-05-03
14:06

Wolken van ritselende beukenblaadjes verstrooiden het zachte zonlicht en tekenden caleidoscopische patronen op de bruinverdorpe bosbodem. Onzichtbaar zocht het repetitieve getjilp van een koolmees zich een weg tussen de gladde beukenstammen die als zuilen de hemel leken te ondersteunen. Bijna onmiddellijk werd van de andere kant het getjilp beantwoord door een identiek gepiep. Booliska volgde met een rustige tred het kaarsrechte bospad. Verdroogde blaadjes knisperden ritmisch onder haar voeten. Af en toe richtte ze haar ogen op Koira, de hond, die als een schaduw naast haar bewoog. Elke keer wanneer ze naar het dier keek, ging de hondenkop schuin omhoog en beantwoordde het beest haar blik met een enkele blaf. Hoog in de bomen beëindigde een vink systematisch zijn gezang met het kenmerkende suskewiet. Het pad boog nu licht af naar links en Booliska hield eenzelfde tempo aan. In de verte was het getimmer van een bonte specht te horen. Links van haar had een boom de geest gegeven en lag languit op een twintigtal meter parallel met het wandelpad. De ruimte die de boom achterliet tussen de andere bomen werd gevuld met fel zonlicht dat gretig werd verwelkomd door hoog opschietende varens. Een tak knapte onder haar voeten en het onverwachte geluid veroorzaakte een lichte golf in de dichte zee van varens. Het geritsel kwam haar kant op en een ree baande zich een weg door de begroeiing. Vijftien meter voor Booliska sprong de ree met een parabolische sprong over de uitgedroogde beek om vervolgens in een rechte lijn het bospad af te spurten. Honderd meter verder maakte de ree een haakse beweging, sprong met een identieke parabool weer over de gracht en verdween spoorloos tussen de begroeiing. Koira bleef fungeren als schaduw van Booliska en trok zich niets aan van het schichtige dier. Ook Booliska verwonderde zich niet over de vluchtende ree. Dit had ze al meermaals meegemaakt in de buurt van varens. Onverstoorbaar zette ze haar weg verder. Wat verderop

sijpelde helder water vanaf een milde helling rechts van het bospad. Het klaterende beekje boorde zich onder het bospad door om vervolgens aan de andere kant van het pad in de dorgebladerde bosgrond te meanderen en in het niets op te lossen. Het heldere geluid van het beekje bracht geen rust in het hoofd van Booliska. Ze bleef even staan kijken hoe het water in een grillig patroon van de helling stroomde. Koira bleef aan haar rechterzijde staan en verroerde niet. Booliska haar ogen priemden in het water van de beek. Ze bleef proberen achterhalen welke systematiek er in het stromende water zat. De stroming bevatte echter te veel variaties op het vaste verloop waardoor ze er kop noch staart aan kreeg. Ze vatte haar weg weer aan. Koira volgde. De beuken hadden plaatsgemaakt voor sparren. In dichte rijen stonden de sparren zij aan zij. Een troosteloos deel van het bos, vond Booliska. De donkergroene naalden filterden nagenoeg al het zonlicht weg. Onder de bomen lag een naargeestig zwart-en-bruin tapijt van dorre naalden. Tussen de stammen bleef er enkel plaats voor donkere grimmigheid. Booliska wist dat ze ook doorheen dit deel van het bos moest wandelen om op het einde van haar tocht de glooiende landschappen van velden en weiden met hier en daar een verdwaalde eik te mogen aanschouwen. Ze stapte wat sneller. Haar schaduw deed hetzelfde. Twintig meter verder merkte Booliska een eekhoorn op. Die zat midden op het pad te smullen van de sparrenzaden die hij met zijn fijne vingertjes van tussen de schubben van een sparappel probeerde te peuteren. Toen zij en de hond dichterbij kwamen, liet de eekhoorn verschrikt zijn buit liggen en in een flits zat hij in de top van een dichtbij zijnde spar. Booliska kende het scenario en ook nu weer probeerde ze de eekhoorn te ontwaren in de afhangende takken van de spar. Tevergeefs. De eekhoorn bleef onzichtbaar. Koira trok zich ook deze keer niets aan van het bosleven. De hond bleef als met een imaginaire lijn verbonden aan de linkerkuit van

Booliska. Aangezien de eekhoorn toch niet te bespeuren viel, ging Booliska verder tussen de donkerte van de depressief neerhangende takken van de naaldbomen. Nog tien minuten stappen om dit sinistere deel van het bos achter zich te kunnen laten, wist ze. Ze stapte goed door. In de verte zag ze aan het einde van het pad al wat meer licht. Weldra was ze uit het bos en zou ze zich midden in de zacht lopende hellingen met prachtige vergezichten bevinden.

Dzzzzz Dzzzzz ...

“Detse!”, vloekte ze. “Daar gaat mijn Relax Hike.”

Booliska zuchtte diep en met één handbeweging zette ze de V.R.-applicatie uit. Op slag bleef van het bostaferieel van zonet niets over dan witte muren, een wit plafond en een witte vloer. De ingewerkte loopband onder haar voeten was gestopt. Ook de hond die Booliska tijdens de wandeling vergezelde, was weer opgeborgen in de Cloud. Booliska verliet haar V.R.-room en ging de Daily Life-room van haar wooncel in.

“Ja, check it”, zei ze nogal nors. Op slag verscheen het hologram van haar Chief Commander Perigu.

“Chief Commander?!”

C.C. Perigu stapte plechtig door de D.L.-room, zijn handen in elkaar gestrengeld op zijn rug. Booliska volgde hem met de ogen en zei verder niets. C.C. Perigu hield even halt. De ogen van Booliska ook.

“Executive Investigator Booliska Grevu ...”

Hij stapte weer door de kamer, gevolgd door Booliska’s blik.

“Executive Investigator. We zitten met een non-digital situation.”

“Ik luister, Chief Commander.”

C.C. Perigu legde uit dat er een verdacht overlijden was in sectie B-7/F-22/115. Van daaruit was gisteravond laat een melding tot bij de Panopticumdesk gekomen dat het datatransport van een zekere Stofry Belham was gestopt.

Zomaar. In de datastroom van Belham was tot dan toe geen enkele aanwijzing van lichamelijke disfuncties aanwezig. Integendeel, zijn Health Overview van de laatste maanden gaf een zeer goede conditie aan en zijn fysiologische en mentale waarden waren zo goed als perfect.

“Dus dachten we onmiddellijk aan een ernstig probleem, een al dan niet digitaal probleem. In alle vroegte zijn we dan ter plaatse gegaan.”

Een Watch Team was ter plaatse gegaan en had in de betreffende wooncel het levenloze lichaam van Stofry Belham gevonden. Omdat Belhams Health Overview triple plus aangaf, vermoedden ze het onmogelijke: een Contact Crime. Ze hadden hun hypothese gemeld aan het Digital Security Team dat alle data van Belhams implantaat had uitgelezen. Het D.S.-Team had dan een datamatch uitgevoerd van zijn data met de data van alle andere bewoners van sectie B-7/F-22. Dat had geen match opgeleverd. Ook toen ze de scanradius hadden uitgebreid, konden ze geen verdachte persoonlijke contactname opsporen.

“Dat maakt het dus zeer bizar. Het is geleden van de case Gebris in november 2062 dat we een verdacht overlijden niet digitaal konden opsporen.”

“De case Gebris?” vroeg Booliska om meer uitleg.

“Na het invoeren van de implantaatverplichting kenden de mensen de verstreckende gevolgen van dataverzameling nog niet. In het begin werden misdaden in een oogwenk opgelost omdat we van iedereen over alle whereabouts beschikten. Bij een misdrijf zoals moord, mishandeling of verkrachting konden we de data van alle personen die op dat tijdstip in de buurt van het slachtoffer waren perfect uitlezen en matchen met de data van het slachtoffer. Binnen de kortst mogelijke tijd konden we zo elk misdrijf met onweerlegbaar bewijs oplossen. De mogelijkheden van datacollectie verspreidden zich vlug waardoor de mensen hun gedrag gingen aanpassen

en de misdaadcijfers werden herleid tot nagenoeg nul. We hadden af en toe enkel nog te maken met irrationele misdaden: digital stalking, passionele moord. Die dingen. Maar toen, in november 2062, werd het lichaam van een jonge vrouw aangetroffen. Bij haar thuis, in haar wooncel. Een bloederig tafereel was het. Triangulatie van data leverde niets op en we stonden voor een raadsel. Tot ik toevallig ontdekte dat het datatransport van een zekere Milat Gebris gestopt was. We spoorden hem op en nader onderzoek wees uit dat hij in het zwarte circuit zijn implantaat had laten verwijderen. Daarom waren zijn data niet te herleiden tot de wooncel van de vrouw. Eens we hem confronteerden, bekende hij alles en sindsdien komt er een alert als het datatransport van iemand ophoudt.”

De Chief Commander bleef even stil en bracht het gespreksonderwerp weer op de mysterieuze dood van Stofry Belham. Vervolgens ijsbeerde hij weer door de kamer, zijn handen nog steeds ineengestrengeld op zijn rug. Booliska bleef zwijgen. Ze probeerde al de informatie die ze te horen kreeg te ordenen. Als de data uitwezen dat niemand in de buurt van Belham was geweest of er geen uitwisseling van verdachte digital content was geweest, hoe kon een gezond iemand als Belham dan zo plots aan zijn einde komen? C.C. Perigu schraapte zijn keel.

“Executive Investigator Greva. Ik wil dat jij dit uitzoekt. Als Belham is vermoord en iemand ons Panopticumsysteem kan omzeilen, dan spreken we van een zorgvuldig geplande actie. Zoiets doet iemand niet als hij moordt uit passie of in een opwelling. Dan is er iemand die dit zeer grondig heeft voorbereid en dergelijke voorbereiding doe je niet om die eenmalig in uitvoering te brengen. Ik vrees dat er nog gaan volgen. Greva, fix it. En snel! “